

Sygn. akt V U 1308/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 27 października 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VU 1308/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 27 października 2015 r., znak (...), odmówił Z. B. wznowienia wypłaty zawieszonyj emerytury od 22 listopada 2012 r. do 31 stycznia 2015 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1285), wskazując, że wyrok ten wywiera skutki na przyszłość, a podjęcie wypłaty za okres od 22 listopada 2012 r. było zależne od złożenia skargi o wznowienie postępowania w myśl art. 145a k.p.a. najpóźniej do dnia 24 grudnia 2012 r., lub też na wniosek zgłoszony po 24 grudnia 2012 r., który skutkowałby wypłatą świadczenia za okres od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W przypadku wnioskodawcy jego złożenie nastąpiło dnia 16 lutego 2015 r., zatem podjęcie wypłaty emerytury możliwe było dopiero od dnia 1 lutego 2015 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji Z. B. wskazał, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. przywrócił dla osób, które miały przyznaną emeryturę przed dniem 1 stycznia 2011 r. sytuację prawną, jaka obowiązywała od 1 stycznia 2009 r., w której gwarantowane było prawo do świadczenia emerytalnego lub jego rozliczenia bez rozwiązywania umowy o pracę. Wywodził w związku z tym, że art. 103a ustawy emerytalnej nie znajduje do niego zastosowania.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 12 listopada 2008 r. organ rentowy przyznał Z. B. prawo do emerytury górniczej od 01 października 2008 r. i jej wypłatę zawiesił wobec kontynuowania zatrudnienia.

Uwzględniając kolejne wnioski Z. B. organ rentowy decyzjami z dnia 30 marca 2012 r., 29 sierpnia 2013 r. i z dnia 29 lipca 2014 r. przeliczał jego emeryturę poprzez doliczanie udokumentowanych okresów składkowych i nieskładkowych.

bezsporne

Pierwszy wniosek o podjęcie wypłaty emerytury wnioskodawca złożył dnia 16 lutego 2015 r. żądając wypłaty emerytury od stycznia 2009 r. W jego rozpoznaniu organ rentowy wydał trzy decyzje. Decyzją z dnia 19 marca 2015 r. dokonał wypłaty zawieszony w okresie od 01 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. emerytury. Decyzją z dnia 24 marca 2015 r. organ rentowy odmówił Z. B. wznowienia wypłaty emerytury od 01 stycznia 2009 r. do 30 września 2011 r. Z kolei decyzją z dnia 25 marca 2015 r. odmówiono wnioskodawcy wypłaty świadczenia zawieszony w okresie od 22 listopada 2012 r. do 31 stycznia 2015 r.

Odwołanie wnioskodawcy od w.w. decyzji z dnia 24 marca 2015 r., Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił wyrokiem z dnia 9 czerwca 2015 r., w sprawie o sygn. akt VU 382/15. W uzasadnieniu wskazał, iż wypłata emerytury za sporny okres objęty decyzją, jest niezasadna, bowiem za okres do dnia 31 stycznia 2010 r. żądanie jest spóźnione w myśl art. 135 ust. 3 ustawy emerytalnej, a w pozostałym okresie, zgodnie z oświadczeniem wnioskodawcy, osiągał dochód w wysokości powodującej zawieszenie wypłaty świadczenia. Apelacja wnioskodawcy od tego wyroku dnia 10 marca 2016 r. została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie o sygn.. akt III AUa 1609/15.

D o w ó d : - wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dn. 9.06.2015 r. z uzasadnieniem – k. 15, 18 akt dołączonych o sygn. VU 382/15;

- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 10.03.2016 r. – k. 49 akt dołączonych.

Dnia 5 sierpnia 2015 r. wnioskodawca wystąpił z ponownym wnioskiem o rozliczenie emerytury za okres od 22 listopada 2012 r. do 31 stycznia 2015 r., wskazując, iż po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. miał prawo do pobierania emerytury bez rozwiązania stosunku pracy, a wszystkie decyzje i pisma organu rentowego doręczone mu po wydaniu tego wyroku, wprowadzały go w błąd o konieczności zakończenia zatrudnienia celem rozliczenia świadczenia. Pismem z dnia 2 września 2015 r. wnioskodawca rozszerzył argumentację wniosku, powołując się na treść art. 135 ust. 3 ustawy emerytalnej oraz art. 45 ustawy uchylającej art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, podnosząc brak prawidłowego powiadomienia o możliwości podjęcia wypłaty emerytury.

Po rozpoznaniu powyższego wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 27 października 2015 r., znak (...), zaskarżoną w niniejszej sprawie, odmówił Z. B. wznowienia wypłaty zawieszony emerytury od 22 listopada 2012 r. do 31 stycznia 2015 r. na podstawie wyroku trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1285).

D o w ó d : w aktach emerytalnych ZUS – wnioski – k. 10 i 14, 16; decyzja z dn. 27.10.2015 r. – k. 29.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalony w sprawie stan faktyczny jest niesporny. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy istnieją podstawy prawne do wypłaty na rzecz wnioskodawcy emerytury zawieszony emerytury, za okres od 22 listopada 2012 r. do 31 stycznia 2015 r., czyli za nieuwzględniony okres sprzed daty złożenia wniosku o podjęcie i rozliczenie wypłaty zawieszony świadczenia.

Na wstępie przypomnieć należy przede wszystkim, iż prawo do emerytury Z. B. nabył od 01 października 2008 r. W chwili nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury, obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Stąd też z tego powodu, iż w chwili przyznania prawa do świadczenia wnioskodawca kontynuował zatrudnienie, wypłata emerytury podlegała zawieszeniu. Powyższy przepis na mocy art. 37 pkt.5 lit. „b” ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. nr 228, poz. 1507) został z dniem 8 stycznia 2009 r. uchylony. Tak więc od tej daty możliwe było pobieranie emerytury, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Samo jednak uchylenie w.w. przepisu art. 103 ust. 2a od dnia 8 stycznia 2009 r. nie powodowało podjęcie wypłat świadczeń z urzędu od tego dnia, wobec art. 45 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy uchylającej, zgodnie z którym wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszona na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy, o której mowa w art. 37 (ustawa emerytalna), dokonuje się na wniosek osoby zainteresowanej. Ust. 2 art. 45 w.w. ustawy uchylającej art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, na który powoływał się wnioskodawca w niniejszej sprawie stanowił istotnie, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych informuje osoby, mające w dniu wejścia w życie ustawy zawieszona prawo do emerytury w trybie art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, o warunkach pobierania świadczeń. Dotyczyło to jednak wypłaty świadczeń zawieszonych na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej i nie ma on zastosowania do obecnie obowiązującego przepisu art. 103a ustawy emerytalnej, a to ten właśnie przepis znajduje zastosowanie do spornego okresu objętego decyzją zaskarżoną w niniejszym postępowaniu. Kwestia wypłaty świadczenia zawieszona za okres od 01 stycznia 2009 r. do 30 września 2011 r. był przedmiotem prawomocnie zakończonych sprawy o sygn.. akt VU 382/15, której przebieg i wynik przytoczono w niezbędnym zakresie w powyższych ustaleniach faktycznych.

Art. 103a obowiązuje od dnia 1 stycznia 2011 r., znoszący możliwość pobierania emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, o treści tożsamej z wyżej przytaczanym art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, został dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. Przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS objął wszystkich emerytów, a więc nie tylko tych, którzy prawo do emerytury uzyskają od momentu jego wejścia w życie, ale również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Przy czym ci emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do dnia 30 września 2011 r. Jeżeli do tego momentu stosunek pracy nie ustał, wypłata emerytury została przez organ rentowy wstrzymywana, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012r. sygn. sprawy K 2/12 orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sentencja wyroku została ogłoszona dnia 22 listopada 2012 roku w Dz. U. poz.1285.

Należy jednak podkreślić, iż skutki prawne wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. nie znajdują zastosowania do sytuacji wnioskodawcy. Jego skutek został bowiem ograniczony podmiotowo. Z wyroku tego bowiem jasno wynika, że wyłącznie w stosunku do tych emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury, w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. przepis art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., jest przepisem niekonstytucyjnym, gdyż narusza on zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Innymi słowy, dotyczył on tej grupy ubezpieczonych, które nabyły prawo do emerytury w reżimie prawnym obowiązującym od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., kiedy to była możliwość pobierania emerytury bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą. Wnioskodawca do takich osób nie należy, gdyż emeryturę przyznano mu już w roku 2008. Wobec takich osób, to jest osób, które nabyły

prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r., jak i po dniu 31 grudnia 2010 r., powyższy wyrok nie znajduje zastosowania. Jednocześnie ubezpieczonych tych obowiązuje art. 103a ustawy emerytalnej, gdyż wobec nich- wbrew twierdzeniom wnioskodawcy – nie orzeczono o jego niekonstytucyjności.

Zdaniem Sądu, warunek rozwiązania stosunku pracy, przewidziany w art. 103a ustawy emerytalnej znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury zarówno w dniu jego wejścia w życie i później, tj. po 1 stycznia 2011 r., jak też do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy powyższej ustawy o emeryturach i rentach – a więc także do wnioskodawcy. Jak wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 października 2015 r., III Aua 837/15 (Legalis nr 1378382), “w stosunku do tej grupy ubezpieczonych ustawodawca nie wprowadził „nowej” treści ryzyka emerytalnego, gdyż wymóg rozwiązania stosunku pracy jest dla nich dotychczasowym ryzykiem, obowiązującym w momencie podejmowania decyzji o wystąpieniu o emeryturę.”

Wobec niespornej okoliczności, że wnioskodawca w spornym okresie od 22 listopada 2012 r. do 31 stycznia 2015 r. pozostawał w zatrudnieniu u pracodawcy, z którym wiązała go umowa o pracę w dniu przyznania mu prawa do emerytury, oraz wobec powyższych rozważań prawnych, brak było podstaw do podzielenia stanowiska wnioskodawcy w niniejszej sprawie. Tym samym Sąd uznał, iż zaskarżona decyzja odmowna odpowiada prawu.

Na marginesie należy też zauważyć, że wobec obowiązywania w stosunku do wnioskodawcy art. 103a ustawy emerytalnej, wszystkie wydane po tej dacie jego wejścia w życie kolejne decyzje w przedmiocie przeliczenia emerytury, wskazujące na konieczność rozwiązania kontynuowanego stosunku pracy miały uzasadnienie prawne, a więc ich treścią organ rentowy wnioskodawcy nie wprowadził w błąd. Z kolei brak było przepisu, który nakładałby na organ rentowy obowiązek informowania o prawach, jakie płynęły z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. Jednocześnie jego publikacja w Dzienniku Ustaw powoduje, że ubezpieczeni nie mogą powoływać się na niezajomość jego treści.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.